ELLINOR RAFAELSEN

HUIPPUVUORTEN YÖT 16

Takaisin pohjoiseen

POHJOISET SAAGAT

SAGA EGMONT

Takaisin pohjoiseen

Ellinor Rafaelsen

Takaisin pohjoiseen

Huippuvuorten yöt 16

Suomentanut Saga Egmont

Editoinut Salla Korpela

Saga Egmont

Takaisin pohjoiseen – Huippuvuorten yöt 16

Suomentanut: Saga Egmont
Editoinut: Salla Korpela

Alkuteos: *Hjemkomsten (Polarnetter 16)*

Alkuteoksen kieli: kirjanorja

Kansikuva: Midjourney

Kansisuunnittelu: Emma Björklund
Kansikuva: Shutterstock, Unsplash, Pexels

Kansisuunnittelu: Emma Björklund
Copyright © 2016, 2026 Ellinor Rafaelsen ja Saga Egmont

Kaikki oikeudet pidätetään.

ISBN: 9788727321608

1. POD-painos

Tätä teosta tai sen osia ei saa kopioida tai jakaa ilman oikeudenomistajan lupaa. Teoksen käyttö tekoälyn kouluttamiseen tai tekstin- ja tiedonlouhintaan on kielletty ilman oikeudenomistajan lupaa.

www.sagaegmont.com/finland
Saga Egmont kuuluu Egmont-konserniin, jonka omistaa Egmont-säätiö. Säätiö tukee haavoittuvassa asemassa olevia lapsia ja nuoria.

Vognmagergade 11, 2, 1120 København K, Denmark

TÄRKEITÄ HENKILÖITÄ TÄSSÄ KIRJASSA:

Tora Lyngvik	nuori nainen Tromssasta
Fredrik Hanke	ansapyytäjä, naimisissa Toran kanssa
Ottar Lyngvik	Toran isä
Oleanna Lyngvik	Toran äitipuoli
Benedikte Lind	Toran ystävä
Mattias Lind	naimisissa Benedikten kanssa
Emma Hanke	Fredrikin äiti

EDELLINEN KIRJA PÄÄTTYI NÄIN:

Siinä seisoi Tora, hänen vaimonsa, hymyillen ja katsoen toisen miehen silmiin kuin ympäröivää maailmaa ei olisi olemassakaan. Siinä hän seisoi ja antoi toisen miehen pidellä käsiään kuin se olisi maailman luonnollisin asia. Ja aivan avoimesti, kaikkien nähden, niin että koko kaupunki sai huomata, ettei Toralla ollut ollut rakkautta ja kärsivällisyyttä odottaa Huippuvuorilla ansastavaa miestä. Nyt ei tuntunut enää siltä kuin häntä revittäisiin kappaleiksi, vaan kuin hänen sydämensä ja sielunsa lävistettäisiin terävillä tikareilla.

Fredrik ei ollut koskaan tiennyt tai ajatellut olevansa mustasukkainen – hän ei varmaankaan koskaan ollut ollut tilanteessa, jossa hänen olisi tarvinnut tuntea niin. Nyt hän tiesi. Nyt hän tiesi, että hänellä, kuten useimmilla ihmisillä, oli myös pimeää, pohjatonta mustasukkaisuutta kantava puoli.

Tora ei ollut odottanut häntä. Toralla ei ollut ollut rakkautta odottaa, että mies tulisi kotiin hänen luokseen. Hän oli vieläpä raahannut lapsenkin mukaansa…

Tora seisoi kädet herra Nikolaisenin tiukassa otteessa. Kun miehen katse muuttui liian kiihkeäksi ja tuntui porautuvan Toran silmiin, Tora siirsi katseensa nopeasti kohti laivaa, jonka reelingillä seisoi ihmisiä. Ihmisiä, jotka matkustivat laivalla kohti etelää.

Yksi mies erottui muista matkustajista. Miehellä oli erilaiset vaatteet kuin useimmilla matkustajilla, jotka olivat pukeutuneet matkalle hienosti. Hänen hiuksensa olivat pidemmät kuin tavattiin pitää hyväksyttynä. Ne olivat vaaleat ja pörröiset. Hän näytti villi-ihmiseltä. Tai ansapyytäjältä…

Tora tuijotti miestä, ja hänestä tuntui kuin veri hänen suonissaan olisi muuttunut jäätikön sulamisvedeksi. Hän näki miehen heittävän merimieskassin olalleen ja sitten pysähtyvän katsomaan hänen suuntaansa.

Tora veti hitaasti kätensä irti Nikolaisenin otteesta. Hänen silmänsä kohtasivat merimieskassia kantavan, pitkätukkaisen miehen katseen laiturille jääneiden harvojen ihmisten päiden yllä. Koskaan eivät miehen silmät olleet muistuttaneet enemmän jäätikköä kuin sillä hetkellä, kun ne kohtasivat Toran silmät. Torasta tuntui, että miehen katseesta sinkosi samoja kylmiä puuskia kuin tuulen tuivertaessa Kipsvikan jäätiköllä. Hän tuskin huomasi, että herra Nikolaisenin oli kiirehdittävä laskusillalle päästäkseen takaisin laivaan.

Tora seisoi jäykkänä kuin suolapatsas käsi Auroran olalle kiedottuna ja tunsi kesäpäivän muuttuvan talveksi miehen turkoosien silmien jäisessä katseessa. Miehen, jota hän oli kaivannut ja ikävöinyt koko vuoden…

1

Toraa huimasi. Hänestä tuntui monen sekunnin ajan, että hän näki harhoja. Hän oli odottanut ja kaivannut niin kauan, että näki Fredrikin jokaisessa vaaleatukkaisessa, hieman ruokkoamattomassa ja takkuisessa miehessä.

Tuo ei voinut olla Fredrik. Hän olisi lähettänyt sähkeen ennen lähtöään Huippuvuorilta valmistellakseen sekä Toraa että äitiään paluuseensa, tai heti Longyearbyenin laivan saavuttua Tromssaan. Hän olisi soittanut ja ilmoittanut paluustaan, eikö olisikin?

Tora ei kyennyt irrottamaan katsettaan miehestä, joka käveli hitaasti laskusiltaa pitkin reppu selässä ja merimieskassi kädessä. Repun Tora tunnisti liiankin hyvin. Mies myös käveli tavalla, jonka Tora tunsi ja jota hän rakasti.

Se *oli* Fredrik. Se todellakin oli hän!

Silti laskusillan päässä häntä katsova mies ei ollut *hänen* Fredrikinsä. Hänen Fredrikinsä ei katsonut noin kylmästi ja ilmeisen halveksivasti.

Tora halusi juosta miehen luo ja heittäytyä hänen syliinsä,

mutta jalat eivät totelleet. Sen sijaan hän seisoi kuin naulittuna laiturin lankkuihin ja piti tiukasti Auroraa kädestä. Hänen sydämensä hakkasi niin, että se tuntui syöksyvän ulos rinnasta.

Aurora ei ollut vielä huomannut isäänsä; hän yritti vain irrottautua Toran otteesta ja kiivetä tyhjään kärryyn, jotta ei joutuisi kävelemään kotimatkaa.

Mies, joka oli Fredrik, mutta ei *hänen* Fredrikinsä, lähestyi nyt hitaasti. Tora pidätti hengitystään. Hänen silmistään loisti hämmennys, josta hän ei itse ollut tietoinen, ja hän odotti, kunnes mies oli aivan heidän vieressään, ja kysyi:

– *Sinäkö* siinä?

– Kyllä, kuten näet. Fredrik ei tehnyt elettäkään syleilläkseen vaimoaan, eikä tämä johtunut siitä, että he olivat julkisella paikalla, monien kaupunkilaisten silmien alla. Fredrikin silmät olivat kylmät kuin merivesi Huippuvuorilla, ja Tora näki, ettei mies halunnut koskea häntä. Kylmissä silmissä ei näkynyt jälleennäkemisen iloa.

Torasta tuntui, että pala hänen kurkussaan kasvoi niin, että se uhkasi tukehduttaa hänet. Hän joutui toden teolla taistelemaan kyyneleitä vastaan eikä hän uskaltanut tunnustella mielensä vallanneita voimakkaita, kaoottisia tunteita, saati näyttää niitä.

– Et tainnut odottaa minun tulevan tänään?

Fredrikin ääni kuulosti ontolta ja eleettömältä. Tora ei ollut ennen kuullut miehen puhuvan niin eikä ollut nähnyt tätä sellaisena.

– En, minä…

– Et selvästikään. Nyt Fredrikin onttoon ääneen oli hiipinyt kylmä, ivallinen sävy. Hän suuntasi katseensa Toran yli. – Ehkä tulin sopimattomaan aikaan?

KAUAN ODOTETTU PALUU

Tora on odottanut Fredrikiä kauan. Kun mies palaa Huippuvuorilta, väärinkäsitykset kuitenkin pilaavat iloisen jälleennäkemisen. Onneksi Toralla on tukenaan anoppinsa Emma, joka pysyy tyynenä myrskyn keskellä.

Hiljalleen Tora ja Fredrik vakiintuvat Harstadiin ja saavat käsityöyrityksensä kukoistamaan. Torassa herää silti vastustamaton kaipuu. Onko järjetöntä haaveilla paluusta Huippuvuorille, kun toinen maailmansota on rantautumassa Norjaan?

Ellinor Rafaelsen on norjalainen kirjailija ja toimittaja, joka tunnetaan vangitsevasta historiallisesta Huippuvuorten yöt -sarjasta. Rafaelsen on asunut seitsemän vuotta Huippuvuorilla.

Huippuvuorten yöt on osa Pohjoiset saagat -kirjauniversumia – koukuttavia historiallisia kirjasarjoja, jotka kuljettavat lukijan Norjan vuonoilta aina Huippuvuorten revontulien loisteeseen.

SAGA
EGMONT

ISBN 978-87-27-32160-8
9 788727 321608